

spodnje gimnazije čez 50 učencov obseči. Normalne šole v Gorici so že od nekdaj razdeljene v slovenske in laške razrede — se vé da le po imenu — zakaj bi tedaj tudi spodnje gimnazije ne razdelili v slovenske in laške razrede, ker mora vlada že tako zavolj stranskih razredov više število učiteljev najemati in plačevati? Naj se tedaj, kakor so normalne šole, razdeli tudi spodnja gimnazija v slovenske in laške razrede; v slovenskih razredih naj se upelje slovenski, v laških pa laški kot učni jezik. Zraven tega naj bo dolžnost Slovencom se laškega, Lahom pa slovenskega jezika kot zapovedanega predmeta učiti. Kadar prestopijo učenci v zgornjo gimnazijo, bodo se že slovenskega jezika toliko naučili, da bo Slovencom in Lahom združenim brez nobene teže slovenski kot učni jezik. Laški jezik pa se ima v zgornji gimnazii Lahom in Slovencom kot zapovedan predmet v laškem jeziku prednašati.

Da se pa tudi nemškega jezika Lahi in Slovenci za potrebo naučijo, naj se uči nemški jezik v tretji in četrti šoli spodnje gimnazije kot zapovedan predmet, in sicer v slovenskih razredih po slovensko, v laških razredih pa po laško; v zgornji gimnazii, kjer so Slovenci in Lahi združeni v enojnih razredih, naj se nemški jezik v vseh štirih šolah vsem učencem kot zapovedan predmet po nemško prednaša“

Ta svoj načrt vroče priporočam vsem domoljubnim Slovencom na Goriškem in posebno gg. poslancom za deželni zbor, in pripravljen sem ga braniti po vsi svoji moči proti vsakemu napadu iz sledečih uzrokov:

1. Na Goriškem nahajamo le dva naroda: slovenskega in laškega, ali prav za prav furlanskega, in sicer ste dve tretjini Slovencev in le ena tretjina je Lahov; tedaj na Goriškem nima nemški jezik po narodovnosti nobenih pravic.

2. Samo po tej poti se dá od presvitlega Cesarja opetovano izgovorjena in slovesno zagotovljena ravnopravnost vseh narodov avstrijskih v šolah vresničiti.

3. Po tem načrtu se tudi nemškemu jeziku nobena krivica ne godí, ker vsak učenec se bo že na gimnazii toliko nemškega jezika naučil, da si bo prav lahko mogel na vsakem nemškem vseučilišču prisvojiti višo omiko.

Dopisi.

Iz Zagreba 28. apr. K. Ž. — Vaš zbor se je razpustil, naš pa se še le začinja uredjati. Do sedaj se še celó nič ni pečal z načelnimi zadevami. Iz celega njegovega postopanja se vidi, kakor da bi nalašč se ogibal načelnih vprašanj in odlašal jih v pretres vzeti. Na kateri cilj to namerava, se ne zná. Menda hoče slišati, kaj bo deželni zbor v Peštu rekel, ki tudi še ni zinil besedice o mednarodnih zadevah. Magjaronska stranka je sicer si prizadevala glavno vprašanje o vredanju mednarodnih razmér med trojedni kraljevini hervaško-slavonsko-dalmatinski in ogerski na dnevni red spraviti, al ni ji obveljalo. Do sedaj je naša národna stranka še zmiraj nad uno zmago dobila; nektekrat ste že hudo ena na drugo zašumele, pa vsakokrat je bila magjaronska stranka „hametom potučena“. — Povem naj vam danes še to, da tudi v „Agramerco“ se je oglasil iz Ljubljane en krokar pod čerko — z — iz ravno tistega gnjezda, ki se napenja v „Tagespošti“ gracarski; tudi tukaj razliva svoj žolc zoper obveljavo slovenskega jezika v uradnijah, zoper slovenski „Amtsblatt“ itd. Da „Agramerco“ take pisarije radostna na svoje persa pritiska, ni čuda, ker kakor „Laibacherco“ gré tudi „Agramerco“ zato, da bi ne zgubila preljubega kruheka, ki ga, kakor — z pravi, „seit je“ vživa.

Iz Gradca 27. aprila. Kr. — Iz Kranjskega prišlih pet naših poslancov smo sprejeli tukajšni Slovenci v sredo zvečer na kolodvoru s preserčnimi živio-klici; potem smo jih vsi spremili v gostivnico k „nadvojvodu Ivanu“, kjer so

prenočili; bili smo skupaj do polnoči prav veseli; naši pevci so jim na čast verlo peli naše krasne pesmi; drugi dan zvečer smo se sopet sošli na kolodvoru in se poslavljali od njih, dokler nam jih ni odnesel hlapon naprej v Beč k velevažnemu poklicu. Slava!

Iz Celja 28. aprila. — i — Da bi tudi tukajšna gimnazijska mladež se vadila telo svoje uriti, se bo že prihodnji teden turnajenje ali telovadba začela. Dobrotljivi teatarski mojster gosp. Štepišnik, ki je že marsikaj dobrega storil za naše mesto, je šolski mladeži vés les za ogrado in tudi prostor v svojem vertu blizo Štešiča daroval; ograja je že narejena in le nekterih manjih priprav še manjka, ki pa ne bojo zaderževale začetja. Vadili bojo učence nadučitelj gosp. Gustav Lindner. Naj se tedaj v imenu dijakov serčno zahvalim vsem gospodom, ki za mladost karkoli koristnega pripravljajo, posebno pa našemu častitemu gospodu vodju, od kterege se terdno nadjamo, da bojo za svoje Slovence še marsikaj dobrega vpeljali; hvala tudi radodarnemu gosp. Štepišniku. — Danes v nedeljo 28. je v Gospodu zaspal usnjar gosp. Hercman, že zlo star mož, pa velik dobrotnik šolske mladeži. Škoda za-nj! — Vreme je tukaj tako žalostno, da se Bog usmili; zjutraj je strašno merzlo. Tretjo nedeljo po veliki noči je vse pozeblo, kar je že cvetelo, posebno gorjé pa je vinski terti. Vino je že tako drago, čeravno sam žvižgavec, kaj še le bo? Tužno se ozira mestjan po svojih goricah, ker mu je s tem slast jesenska ogrenjena. Draginja je že do zdaj silna, in kaj še le bo? Res malo dobrega se kaže.

* **Iz Istre mesca aprila.** V deželnem zboru isterskem se je marsikaj pripetilo, kar naj zvé vés slovanski svet! V Poreču je bilo po 27 poslancih zastopovano okoli 190.000 Slovanov in 70.000 Lahov; razun téh so v deželnem zboru tudi 3 škofje sedeli. Slovani so bili v volitvi svojih poslancov res sila nesrečni; potem, ko se je gospod Samsa svojemu pooblastenju odpovedal, je bil zraven omenjenih škofov korar Feretić edini zagovornik njih želj in njih zadev. Najočitniše se je to pokazalo v seji 13. dne tekočega mesca, ko je svetli teržaško-koperski škof gg. dr. Legat naslednji predlog nasvetoval: „deželni odbor naj občinam svoje razglase v italijanskem in slovanskem jeziku pošilja, in sicer v slovenskem in ilirskem narečji“. Večina poslancov to slišati se zavzame zavolj prederznosti in nepristojnosti tega predloga, ki ima pravico skazati trem četertinam vesvoljnih prebivavcov isterskih, in glas zažene: „Ako Slovani italijanskega jezika ne znajo, naj se ga pa učé!“ Za pravice slovanskega jezika so se potegnili škofje in korar Feretić; njim nasproti je bilo pa s 25 glasovi sklenjeno: le edini laški jezik naj kraljuje, ker on je jezik deželni — lingua del paese —! Slovani isterski! ali ne vidite, ne slišite in ne čutite, da se za vaš joj in prejoj nihče ne potegne, da bi se k poznanju svojih pravic izdramili! Vi pa že predramljeni in pošteni Liburnčanje in Slovenci iz Doline in bližnje okolice, zahvalite se svojim zbornikom za zaničevanje, ki so ga vašemu jeziku skazali, in opomnite se pri prihodnji volitvi krivice, ki so jo vam sedaj napravili. Na poslanca iz Liburnije letí ravno tak sum (če ni res, naj nam reče, da ni), da tudi on ni volil poslancov za državni zbor dunajski in je bil tedaj v verstí laške stranke, ktere geslo je bilo „nessuno!“ Ali morebiti tudi Liburnčanje želé zatajiti svoj narod? Teržaški škof, zlo razžaljeni po tem Slovanom sovražnem sklepu, so zapustili 15. dan t. m. Poreč ravno o tej dóbi, ko je pred ta dan le-sem pridši deželni poglavar Burger sam v predzadnjo sejo prišel in poslance povabil, naj še enkrat volijo poslance za državni zbor. Al sopet se je péla ravno tista pesem: sopet je 20 glasov reklo, da ne volijo nobenega (nessuno), 7 jih je volilo, 3 volivci so se volitve popolnoma zderžali. Konečno je visokočastiti škof Vitezić slovesno protestiral zoper to, kar je deželni zbor v seji 13. dan t. m. krivično zoper pravice

slovanskega jezika sklenil, in deželni poglavar je v imenu Njih Veličanstva začasno deželni zbor preložil.

To je bil sramožljiv konec prvega isterskega deželnega zbora. Marsikdo je že naprej vedil, da bo tak; žalibog! da le tisti niso tega spoznali, ki so ravno poklicani v to spoznanje! Kdo more v takih okoljstvih v prihodnje kaj dobrega od njega pričakovati? Naj bi saj častita duhovščina v prihodnje si prizadevala, ljudstvo zastran dobrih in slabih volitev in nasledkov njenih prav pametno in ljubeznjivo poučiti, da bi bilo drugikrat v stanu, take moč v deželni zbor voliti, ki bojo ravnali po željah slovenskega naroda in v njegov prid in blagor.

Iz Jelšan 27. aprila. „Da se resnica prav spozná, je treba čuti dva zvoná“; zato naj popravimo vsi Jelšanji veliko pomoto, ki jo je v zadnjih „Novicah“ en Jelšančan svetu oznanil, rekši, da smo mislili Laha iz nekdanje beneške Istre za župana voliti! Kako za božjo voljo! bomo mi, ki smo polni slovenskega duha in za slovenščino vsi vneti, ki želimo, da bi se raji danes ko jutri slovenski jezik tudi v cesarske uradnije upeljal, se dali Lahom gospodariti! Tudi nobenega hrupa pri volitvi ni bilo, marveč je stopilo nekoliko volivcov iz vsake vasi k častitemu gosp. kantonskemu poglavarju ter mu prav mirno želje cele množice razodelo, da hoče vsaka vas samosvojna biti in svojega župana imeti. Potem so se kantonski poglavar do ljudstva obrnili, ktero je te želje enoglasno poterdilo. Tako so bili volivci razpuščeni in se mirno na dom podali. Kmalo bo tedaj druga volitev za nove župane. Jelšančani.

Iz Dolenskega 26. aprila. ** — Nam Dolencem je, bodi Bogu potoženo, slana tri jutra zaporedoma pobelila drevje zeló in berž ko ne požerla večino sadja. Posebno pa je škodovala čespljem, ki so ravno najbolj cvetele, in tako polne lepega belega cvetja bile, kakor bi jih vsako noč sneg opadel bil. Naši kmetje zelo zelo tožijo, da jim je mraz vzel tudi precej vina. Če je temu tako, bo vino kmali dražje.

Iz Zeleznikov 25. aprila. — Ne spomnim se, da bi nam bile še kdaj vé, drage „Novice“, povedale kaj takega, kar se je v naši okolici zadnjih 14 dni že v tretje pripetilo, da bi bile namreč kobile storile žebeta le z dvema nogama. S zadnjim delom telesa popolnoma izraščene živalice niso imele od sprednjih nog nobenega sledu; na glavo so se sirotice opirale in si tako hotle, sicer prav brihtne, na noge pomagati, pa kaj, ker jim mati stvarnica ni privošila te podpore. Se vé da take živalice niso bile za družega kot za konjederca; al velika škoda so za njih gospodarje. Prav žal mi je pa bilo, da sem te novice prepozno zvedel, sicer bi bil poskerbel, da bi bila prišla ena teh koč v ljubljanski muzej. — Merzlo vreme zadnjih dni našim kmetovavcom velike skerbí prizadeva. Slana je zamorila skoraj popolnoma mlade trave, in bati se je zastran tega hudega pomanjkanja klaje. Tudi sadje, ki je jelo precej zgodaj poganjati, zavoljo mraza veliko terpi. Bog ne ukraji ljudem tega pridelka, ki je v sedanjih hudih časih kmetovavcom posebno dobra podpora. — Veselo je viditi, da je s prihodom slavnega sadjorejca in verlega domoljuba gosp. fajmoštra Lovr. Pintar-ja v našo dolino sadjoreja se po celi okolici zelo oživila, pa še bolj se oživiti obeta. Tudi solški gosp. učenik ima precej dobro osnovano vertno šolo, skor, bi rekel, še predobro, ker mu drugač gotovo ne bil lansko jesen nekdo izmed tistih, ki ne razločijo prav natanko „moje in tvoje“, po vertecu kaj nemilo gospodaril ter mu odnesel mnogo najlepših drevesic. Toliko za danes. Z Bogom! J. Levičnik.

Iz Ljubljane 30. aprila. Ravno se nam vesela novica naznanja, da je sl. namestništvo v Terstu dovolilo prošnjo, ki jo je tukajšna gimnazijalna mladina izročila častitemu gosp. vodju Nečasek-u, naj se na naši gimnazii kot poseben predmet uči tudi ilirski ali serbski jezik. Učil ga bo prof. Macun, kteri je deset let živil v Zagrebu,

kjer ni samo učil v tem jeziku, ampak se tudi pisanja šolskih knjig živo in krepko udeleževal. Slava gospodu Nečaseku, skozi ktere roke je šla ta prošnja; radostni vidimo iz tega, da je prijatelj slavenskih jezikov, ki so nam v naši državi na toliko strani potrebni. Mladina naša se je pa oglasila, kakor čujemo, tudi za češčino. Ako Bog dá, bo se ta želja v prihodnjem letu izpolnila. Hvale vredne so želje naše mladine, da hrepení že v šoli se naučiti kolikor more živih in posebno nam Avstrijanom potrebnih jezikov, in da, učeča se marljivo drugih, tudi ne zabi tistih, ki so sestrice naše mile materinščine. Tako bo sčasoma veselejša dōba nastopila za narodnost našo; zakaj na veke so resnične Lamartinove besede: „Kjer serce je mladine, tam tudi je prihodnost domovine“.

Iz Ljubljane. Gospod minister tergovstva in narodnega gospodarstva, grof Wickenburg je blagovolil tukajšni kmetijski družbi 29. dan t. m. pod številko 5/H. M. poslati sledeči dopis: „Njih Veličanstvo so me z najvišjim lastnoročnim pismom od 4. svečana l. l. izvolili za ministra tergovstva in narodnega gospodarstva; z najvišjim sklepom od 10. in 19. aprila t. l. pa so odločili obsežek in osnovo tega ministerstva; od tega dneva se začne tedaj delavnost njegova. Z veseljem naznanjam to tudi časti vredni kmetijski družbi krajski in jo zagotavljam, da si bom prizadeval kmetijskim zadevam na vsako stran, kar bom le mogel, pomočnik biti. Na Dunaji 22. aprila 1861. Wickenburg“.

— Spremljeni od mnogih svojih prijatlov in častiteljev do železnice tukajšne so zapustili Ljubljano v sredo opoldne naši poslanci in državni svetovavci gg. Brolich, Derbič, Dežman in dr. Toman in se podali v svojem ravno tako važnem kakor težavnem poklicu na Dunaj; v Celji se jim je pridružil gosp. Kromer; v petek opoldne so šli svetli knez in škof ljubljanski z svetlim knezom in velikim škofom goriškim, v saboto pa žl. gosp. dr. Wurzbach.

— V sredo zvečer — pred začetkom iznova ustanovljenega deželnega poglavarstva krajskega — so mestjani naši prečastitemu novemu deželnemu predstojniku žl. gosp. dr. Karolu Ullepiču Krainfelskemu napravili slovesno večernico z bakljado in muziko; 100 naših študentov je z bakljami umetno razverstnimi opisalo žarni pismenki C. U. v znamenje, da njemu veljá večernica, ktere se je udeležila neštevilna množica mestjanov, ponavlja je živoklice, ki so doneli iz ust naše šolske mladine. V tem pa, ko se je godilo to očitno na ulicah pred stanovališčem predstojnikovim, je mala deklica v sobi njegovi izročila gospej predstojnikovi kito krasnih cvetlic s sledečimi slovenskimi besedami:

Vesela dōba nam je prisijala.
Vstanovila se je „Krajska skala“!
Serca Krajcov Tebi vse se udajo:
Blagovoljna sprejmi dar, ki Ti ga podajo!

Blaga gospá je radostna sprejela kitico živih cvetlic kot znamenje živega spoštovanja, za ktero se je tudi prečastiti naš gosp. deželni predstojnik prijazno zahvalil.

— V nedeljo zvečer je v spominek pred 7 leti osnovanega katoliškega društva rokodelskih pomočnikov njih nevtrudljivi vodja gospod prof. dr. Vončina osnoval v redutu veselo večernico, pri kateri so se slovenske in nemške pesmi deklamirale in pele in nemška igra igrala. Dobro so se obnašali vsi; gosp. Kurnik nas je pa razun Koseskove „Kdo je mar“ razveselil z dvema novima kratkočasnicama: „Godec pod lipo“ in „Bistričani“. Dvorana je bila čez in čez polna, kar je vesela priča, da društvo to ima zmiraj dokaj prijatlov.

— Na opazko poslednjih „Novic“ se je oglasil v „Laibacheri“ dr. Issleib, pa je motal svojo „Erklärung“ tako, da ni določno rekel, da je on dopisnik „Oest. Ztg.“ in „Tagespost“, pa tudi ne, da ni. „Novicam“ je to vse eno, ker ga niso za to vprašale, ampak le povedale, da na njega oni glas letí. In zakaj bi korespondenti se skrivali, če

ves drug svet očitnost zdaj terja? Saj je celó „Laibacherca“ sama unidan obsodila, „dass ver d ä c h t i g i s t , w e r d a s L i c h t s c h e u t“. V tem tedaj, ko vzamemo „akt“ od njegovega odgovora, registriramo ob enem tudi to, kar je spet te dni iz Ljubljane v „Triesterco“ se bralo, da namreč le „obscure Individuen, unmündige Studenten, Schulmeister udgl.“ so podpisali peticijo slovensko. Vi gospodje: grofi in baroni in drugi žlahniki, vi grajšaki in drugi posestniki, vi korarji in tehanti, fajmoštri in kaplani, vi doktorji, višji šolski svetovavci in učniki, vi župani, kmetovavci in vsi drugi, ki ste podpisali peticijo, zahvalite se dopisunu ljubljanskemu, da vas imenuje „obscure Individuen“! Ti pa bela Ljubljana, ni čuda, da sramote siva prihajaš, ker imaš tako nesnago v svojem ozidji! Tudi drugod je ravnopravnost slovanska mnogim tern v peti; tudi v Pragi, Berni in drugod niso slovanske pravice na rožicah postljane; tudi drugod niso brez zopernikov; al ti saj možato in pošteno očitujejo kar jim ni po njih godu, in kdo jim more to tudi braniti? Al takih trivialnih pisúnov nikjer ni, kakor je tista „kompanija“, ki meče iz Ljubljane v „Oest. Ztg.“, „Tagespóst“ in „Triesterco“ svoje ognjuske.

— V nedeljo ponoči je snežilo pri nas tako, da v pondeljek zjutraj so bile vse visočine in planjave bele; v torek pa, ker se je nebo ponoči čisto zvedrilo, je huda slana posmodila večidel še to, kar ji je poprej zoperstalo. Žalostna pomlad!

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

V pondeljek dopoldne se je začel državni zbor na Dunaji s tem, da so bili nadvojvodi, zborniki obeh zbornic in ministri pri slovesni sveti maši. Ob eni so se podali zborniki obeh zbornic, vsaki posebej, v svoje poslopje. Ko so jim bili njih predsedniki predstavljeni in so ti dokončali svoje ogovore, so zborniki vsi predpisano obljubo zvestosti cesarju in postavi storili, in potem je obema zbornicama bil izročen ces. diplom od 20. okt. z ustavno postavo od 26. svečana. Danes (v sredo) bo še le slovesni začetek državnega zbora v dvorani cesarjeve hiše, kjer se bojo snidli zborniki obeh zbornic in bojo presvitli cesar sami zbor začeli z ogovorom. Nastopil je važni čas za celo Avstrijo; ni tedaj čuda, da zdaj vse na Dunaj gleda, kaj se bo v zboru godilo, v katerem žalibog! niso namestovani vsi narodi avstrijski, kakor bi imeli biti. — Krajnski poslanci so bili od Slovincov, ki na Dunaji stanujejo, serčno sprejeti; kakih 150 se jih je dva večera snidlo počastit željno pričakovane gosp. dr. Toman-a in njegove tovarše. Kakor „Ost und West“ piše, je v nedeljo zvečer gosp. dr. Rieger povabil vse poslance slovanskih dežel v dvorano „Mačaker Hof“, da se soznanijo in pogovorijo to in uno. V pondeljek je bila večernica pri državnemu gosp. ministru, h kateri so povabljeni bili poslanci; v gostivnici predmestni pa so napravili na Dunaji bivajoči Čehi svojim rojakom poslancom na čast veselico, h kateri so povabili tudi vse druge poslance slovanske. Treba je res, da poslanci vsi od prvega do zadnjega se navdajo veselega duha, preden se lotijo težavnega dela, ki jih čaka, in preden prevzamejo velike skerbí, kako iz silnih zadreg rešiti Avstrijo. — Od posebnih zgodb po svetu nimamo danes nič povedati; al kamor pogledamo, nikjer ni nič gotovega; povsod so le priprave za to in uno; kaj bo prihodnji čas prinesel, še sami tisti ne vejo, ki v svojih rokah derže kermila državne; ako celó Napoleon stoji na razpotji in si ne upa v svojih zadevah ne naprej ne nazaj, ne na levo ne na desno, je pač očitno, da je svet prišel do tistega prepada, čez kterega se nobeden ne upa brez straha, da bi se ne ukričil groznih nasledkov.

Lizún.

Popišem naj pošast ostudno,
Povem naj vam prigodbo čudno,
Prav po domače kar se dá,
Od stric-Lizúna sladkega.

Lizún je čedne bil postave,
Al terde pa zabite glave,
Zarobljen, kisel, pust, sirov,
Kot bil bi cepec brat njegov.

V primeri ž njim naj le se skrrije
Tam tisti, ki „mu-u-u!“ vpije;
Mu manjkalo ni drujga res,
Kot le oslovih par ušes.

Lizún želi gospod postati,
To tud želi njegova mati;
Si misli: fant glavó ima, —
In hajdi! — v šolo ga peljá!

In čudo! — če je tele veči,
Mu gré tudi rajši bolj po sreči!
Zlízal v šoli je trojkle vse,
Nazadnje so že ravne b'le.

Kje se navadil bét glavati
Je s kljuke ravni kol skovati,
Še zdaj gotovo prav ne vem,
Pa kar sem slišal, to povem:

Otročé še Lizúnče malo
Je z mački rado se igralo,
In mački so lízali ga,
Tam se navzel je njih duhá.

Živalce te mu najbolj mile
So prvo šolo ga zúčile,
Kako zvijati treba je,
Da v šolah skoz prerije se.

Tako je vil, se silil, rinil,
Spodjedal druge, sladkohlinil,
Je gural, gural, da je šlo —
In prišel skozi je takó.

Pové tud zgodba starodavna,
Da bila je tam navada slavna:
Botelje tri, pa koš klobás,
In bil je kmalo — prvi klas.

Zdaj šole bile so dognane. —
Al terda buča in možgane,
Ker prazne in sirove so,
Kam s temi šel zdaj osel bo?

Tovarši vsi so se ga bali;
Ljudje ga deleč krog poznali,
Da je neslan in pust bedak,
In oh! prestrašen prevzetnjak.

Pa to mu vse le nič ne škodi,
Lizún se zliže kakor bodi;
Kaj vem, kak motal je in vil,
Koj lepo službo je dobil.

Kot kača v raji je storila,
Da je Adama pridobila,
Je Eve prej lotila se;
Tako Lizún tud delal je.

Najraji se za kitle skriva,
Se plazi, se po kačje zvija,
Je znal obračati koló,
Je lízal pljunke in onó.

Ker je nalikan bil prezálo,
Je ženstvo vse za njim zijálo;
Pomagal je obročenrok,
In „kísdempukelj“ rokocmok.

Tak se slinil je in ongavil,
In deleč je tako pripravil,
Da med veljake perve zbran
Je v kratkem butec bil neslan.

Zdaj gladko gré mu prav po volji,
Da se mu vklanja vse okoli,
To najsladkejše máže ga, —
Zdaj, kar je želel, vse ima.

Ob kratkem: Zdaj je ves presrečen,
Pa tud premileno netečen;
Kdo pač ne vé, da prevzetnjak
Na cente pust je pa težak!

Premajhne so mu oblačila,
Tako ga čast je napihnila!
Nazadnje — hops! kaj se zgodi?
Oj čudo! — skor verjeti ni!

Ker se šopiri in napenja,
In le šopiri — in ne jenja —
Prav s silo se enkrat napné,
In rask! o joj! — razpoči se!

Zdravniki pač so se čudili,
Ko v njem so meh strašán dobili,
Ki tlačén bil je v njem napúh,
In pa še tristotavžent muh.

So najdlí 'z rezance možgane,
In nekaj pameti neslane,
Modrost pa bila mu je vsa
Pod jezik nizko vrašena.

So najdlí žlezice medene
Mu pod jezikom, vse strupene;
Mu v žolcu je prebival gad,
In v nedrii pa maček mlad.


Lizúna so zdaj pokopali,
Na grob pa skalo pripeljali,
Sto parov konj je vleklo jo;
Na skalo zapisali so:

„Tú smo Lizúna položili,
In na-nj ta kamen zavalili;
Je prej prelízal vsako reč,
Vsaj zdaj te skale ne bo več!“

Pa joj, prejoj! spod skale rasti
Začele gerde so pošasti,
Ko listja trave jih je b'lo!
Lizúni mladi bili so!

Gerdože komaj oživele,
Po svetu lesti so začele;
Vse polno zdaj jih mergolí,
Zato vés svet od njih smerdí.
M. Vesel.

Listnica vredništva. Gosp. Jos. F. v G: Listi „Novic“ pred aprilom so pošli; zatega voljo gré Vaša prenumeracija dalje.

 Današnjemu listu je priložena 4. in 5. pòla stenografičnih spisov iz deželnega zbora krajnskega.

Kursi na Dunaji 30. aprila.

5 % metaliki 64 fl. 70 kr. Ažijo srebra 46 fl. — kr.
Narodno posojilo 76 fl. — kr. Cekini 6 fl. 95 kr.